

[Finn Poulsen.]

afvikling bl. a. med henblik på at skabe bedre muligheder for langtidspanlægning og dermed for rationalisering og en jævner udnyttelse af byggekapa- citeten.“

Det er de tre ting, som gør, at vi finder det rimeligt, at det lovforslag, som den højtærede boligminister nu efter udvalgs- behandlingen er nået frem til, gennemføres.

Det er væsentligt for os, at loven skal til revision i 1966-67-samlingen. Stillingen er jo den, at en hel masse, ja, faktisk alle lovens enkeltheder jo har en midlertidig karakter. Derfor skal jeg ikke opholde mig ret længe ved dem. Det væsentlige, der sker i forhold til det lovforslag, der blev fremsat, er jo, at bestemmelserne om ændringer i lånegrænserne udgår. Jeg vil gerne her pege på, at det kun er noget midlertidigt. Det er stadig væk vor opfattelse og udvalgets opfattelse, at der skal ses på lånegrænserne. Det har sin værdi på længere sigt, at der gennem ændringer i disse skabes mulighed for større opsparing til boligbyggeriet.

Der skal også ses på spørgsmålet om større ligestilling mellem det sociale byggeri og andre former for byggeri. Det har alt sammen fundet udtryk i betænkningen.

De øvrige ændringer, der er foreslået — om støtterammer, langtidspanlægning, opsparringsordninger o. s. v. — kan vi altså under de nu foreliggende forhold tiltræde.

De ændringsforslag, der er stillet af det ærede medlem hr. Kai Moltke, kan vi ikke tiltræde. De går jo i hovedsagen ud på en tilbagevenden til meget af det, som vi under besvær har kæmpet os bort fra. Vi kan ikke anbefale at stemme for disse ændringsforslag.

Under vore forhandlinger har vi jo gentagne gange peget på — vi har også været enige om det — at det helt afgørende problem i den boligpolitiske lovgivning i øjeblikket er renten. Nu skal jeg ikke komme nærmere ind på dette, for det hører jo til under et senere punkt på dagsordenen; men jeg kan dog ikke lade være med at gøre en enkelt bemærkning. Nu arbejder vi i fællesskab, og vi giver indrømmelser fra den ene og den anden side for at få løst boligproblemet, få en helhedsløsning ud af det. Vi har berørt renteproblemet og har under udvalgsarbejdet gentagne gange spurgt

den højtærede boligminister, hvad regeringen har tænkt sig i spørgsmålet om renten, men har ikke kunnet få noget svar. Det er alligevel lidt mærkeligt, at den høje regering, der appellerer til vor samarbejdsvilje og har appelleret med held — det mener jeg da — det er alligevel lidt mærkeligt, at man uden om det udvalg, som i allerhøjeste grad har problemerne inde på livet, appellerer til andre kræfter; man laver et flertal på forhånd og kommer til folketinget, som nu stilles over for et fait accompli på dette meget væsentlige område. Jeg beklager, at den højtærede boligminister ikke på et tidligere tidspunkt har fundet det rimeligt over for os at orientere os og drøfte med os, hvilke foranstaltninger der eventuelt kunne være tale om. Jeg håber ikke, at det kommer til at gøre skår i det fremtidige samarbejde, for jeg lægger megen vægt på, at et område som dette løses i samarbejde. Men en lille brod har det sat. Jeg synes, det havde været hensigtsmæssigt, om hele dette emne havde været med i vore drøftelser.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget.

Hastrup: Det er anden gang i år, at forhandlinger om boligspørgsmålet er resulteret i, at der kan forelægges folketinget en indstilling, der er anbefalet af repræsentanter for regeringspartiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre. Når dette har været muligt, skyldes det naturligvis primært den forpligtelse, som vi alle føler at dette store spørgsmål pålægger os, men dernæst også den omstændighed, at det synes, som om regeringen og regeringspartiet nu erkender nødvendigheden af en ændring i den hidtidige boligpolitik. Såvel den højtærede statsminister som den højtærede boligminister har i det sidste års tid ved gentagne lejligheder givet tilslutning til tanken om, hvad der betegnes som en normalisering af boligmarkedet. Målet er ikke længere en regulering, men en normalisering; det er værd at konstatere, og det er også blevet bemærket ikke blot af os, men også af andre. Det fremgår også af den redegørelse for sammenhængen mellem boligpolitikken og den økonomiske politik, som det økonomiske råds formandskab afgav i marts, at man simpelt hen